

SARCINĂ DE PARTID

Congresul al III-lea al partidului, eveniment de însemnătate istorică în viața societății noastre, a trasat sarcina desăvârșirii construcției socialiste. Peste șase ani (cît a trecut de la „Manifestul“ lui Marx și Engels?), vom vorbi pe stradă, între prieteni, și vom scrie în pagini, precum acestea, de revistă, calm, sigur, firesc, că mergem spre comunism. Congresul al III-lea ne-a trasat sarcina și acum noi trebuie să începem a munci în direcția și în spiritul felurilor înfățișate în raportul tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej, în spiritul discuțiilor din noua sală a Palatului și al Rezoluției.

Ce avem de făcut ?

Este limpede că, înainte de orice, trebuie să căutăm soluțiile potrivite pentru a contribui prin mijlocirea creației teatrale la realizarea planului, considerindu-ne oameni ai muncii între oameni ai muncii. Conștiința că dramaturgul este, alături de muncitor sau colectivist, participant real la înfăptuirea obiectivelor sociale, că dialogul poate sprijini educarea omului în spiritul construcției și că două scene (bune) dintr-o piesă pot ajuta la schimbarea unei mentalități, împingînd-o înainte, trebuie să ducă la nașterea operativă, dar fără concesii la calitate (adică, potrivit condițiilor din ce în ce mai exigente care se pun oricărui produs nou al societății noastre)¹, a unor

lucrări dramatice care să se afle în rînd cu șantierul și uzina. Nu e vorba să cădem într-un tehnicism îngust, nici să transformăm scena în curs seral de maiștri, ci să reflectăm în scris strădania și preocuparea adine umane ale poporului pentru marea dezvoltare revoluționară a țării.

Am fost în ultima vreme, cu indeletniciri gazetărești, în cîteva locuri din țară. Am văzut hala nouă de înaltă civilizație de la Reșița, tractoare ieșind pe poarta uzinei „Ernst Thälmann“, cercetători studiind în Deltă, la Maliuc, mecanismul pentru recoltarea mai cu spor a stufului, colectivști din regiunea Timișoara cercetînd fișele de la biblioteca din comună. Am trecut prin acele locuri și prin altele încă și, într-o uzină, cred că am descoperit un fapt foarte semnificativ și cu farmec (e vorba de o inițiativă privind lupta pentru economii), care poate sta, dacă nu greșesc, la baza unei piese de teatru. Am început să lucrez la piesa nouă și nădăjduiesc să o pot termina anul acesta, dar mai ales, să exprim prin cuvinte ceva din spiritul original al muncii pentru socialism.

În timpul războiului se spunea că pamfletele lui Ilya Ehrenburg prețuiesc cît o divizie. În munca activiștilor noștri se știe bine cît a folosit Pămînt deșelenit pentru îndreptarea țăranului muncitor spre gospodăria colectivă.

De ce nu s-ar naște, din condeiul nostru, conștiință socialistă peste plan ?

¹ Nu este absurd să îngădui, ba chiar să elogiez, texte mediocre în anul care ne-a dat Hotărîrea recentă a partidului și guvernului cu privire la progresul tehnic, blocul-turn din centrul Capitalei și hotelurile noi de pe litoral? De ce să îngădui cenușul pe scenă, cînd îl izgonesti de pe stradă?